

Hoofdpersoon

Elk verhaal heeft een hoofdpersoon. Natuurlijk geef jij je hoofdpersoon een naam. Maar alleen met die naam ben je er nog lang niet. Het is heel belangrijk dat je hoofdpersoon een echt mens wordt, met zijn eigen gevoelens en reacties.

Hoe doe je dat?

Probeer je te verplaatsen in je hoofdpersoon. Stel je voor, jij schrijft een verhaal waarin het hondje van jouw hoofdpersoon wordt aangevallen door de pitbull van de burens. Jij bent dus even je hoofdpersoon. En dan ga je jezelf vragen stellen: hoe is het voor mij als mijn hondje wordt aangevallen?

Weet ik veel, ik heb helemaal geen hond, hoor ik je denken. Ik hou niet van honden. Ik ben een poezenmens. Dan bedenk je hoe het zou zijn als je poes werd aangevallen of je konijn of je kip. Dan komen er vanzelf gevoelens bij je boven. Vanuit die gevoelens laat je je hoofdpersoon reageren.

Het kan ook dat in jouw verhaal iemand iets over het vriendje van je hoofdpersoon zegt. Iets wat jouw hoofdpersoon helemaal niet wist en waar zij van schrikt. Stel jezelf weer vragen: waarom heeft hij me dat nooit verteld? Hoe denk ik nu over hem? Hoe voel ik me als ik hem weer zie en hoe doe ik dan?

Al deze dingen komen vanzelf bij je naar boven als je zo inleeft in je hoofdpersoon. Je krijgt een bepaald gevoel en dan komen de woorden vanzelf.

Dit geldt voor alle personen die je opvoert in je verhaal. Leef je in!

Het is een kwestie van concentratie. Om me niet te laten afleiden, doe ik altijd mijn ogen dicht als ik me ga inleven. Dan ben ik zo geconcentreerd dat er even niets anders bestaat. Maar misschien is het voor jou

juist belangrijk dat je ze openhoudt. Dat kan ik niet voor je beslissen, daar moet je zelf achterkomen.

Ik schrijf dit nu wel zo makkelijk op, maar dat komt omdat ik het al zo vaak heb gedaan. De eerste keren lukte mij dat ook niet. Alles wat je voor het eerst doet kost moeite.

OPDRACHT

Emmy, jouw hoofdpersoon, komt samen met haar vriendje Bas thuis. Ze ziet het meteen. De antieke vaas, een aandenken aan haar dierbare oma, ligt in duizend stukken op de vloer. Haar kat kijkt haar schuld bewust aan.

Bas roept: 'Scherven brengen geluk!' Hij tilt de poes op en aait hem lachend. Leef je in Emmy in, jouw hoofdpersoon. Hoe reageert ze op Bas, die er zo luchtig over doet? Gaat ze huilen? Wordt ze kwaad op Bas en duwt ze hem de deur uit? Wordt ze boos op haar kat? Moet ze zelf ook lachen? Als je je echt inleeft, dan komt haar reactie zo vanuit jezelf op papier.

Emmy?
Waarom heb je
je ogen dicht?

SHH!
Ik leef
me in.

Karakters

Stel je voor, je wilt een verhaal schrijven over een moeder en een dochter. Dat betekent dat beiden de hoofdpersoon zijn. Misschien heb je het verhaal zo verzonnen en je begint enthousiast te schrijven. Maar als je het terugleest ben je teleurgesteld. Het is lang niet zo interessant als je had gehoopt. Het blijft een beetje mat. Hoe komt dat?

Het idee voor je verhaal is misschien wel interessant, maar de moeder en dochter zijn niet goed uitgewerkt. Dat wil zeggen: uit jouw verhaal blijkt niet genoeg wat de karakters van de moeder en dochter zijn. De lezer wil weten wie die moeder en dochter uit je verhaal zijn. Dat kun je pas in je verhaal laten uitkomen als je jezelf een beeld hebt gevormd van die twee hoofdpersonen.

Jij maakt met jouw fantasie de moeder in je verhaal. Dit kan in het echte leven nooit. De mensen om je heen zijn zoals ze zijn, dat moet je accepteren. Maar nu mag je de personen in jouw verhaal helemaal zelf bedenken. Dat vind ik zo heerlijk van schrijven. Je schept je eigen hoofdpersonen.

Hoe doe je dat?

Wie is die moeder? Om daarachter te komen, ga je jezelf vragen stellen over de moeder in jouw verhaal. Je zult merken hoe leuk dat is.

Neem twee lege vellen papier voor je.

Op het ene vel zet je 'moeder' met een streep eronder.

Je gaat jezelf allemaal vragen stellen over de moeder in je verhaal.

Hoe ziet ze eruit?

Hoe is haar karakter? Is ze streng? Is ze vrolijk?

Hoe leeft ze? Is ze gescheiden? Is ze sociaal of is ze heel verlegen? Wat voor werk doet ze?

Bedenk nog veel meer vragen over haar, zodat je een duidelijk beeld hebt over wie die moeder is en je haar voor je kunt zien.

Hetzelfde doe je op het andere vel papier met de dochter in je verhaal.

Pas als je zelf je twee hoofdpersonen helemaal voor je ziet, kun je beginnen met schrijven. Leg de twee vellen papier naast je laptop en lees de karakters af en toe over. Je zult merken dat jouw verhaal nu veel meer gaat leven. De moeder reageert nu vanuit het beeld dat je zelf hebt gemaakt. En de dochter ook. Nu zijn jouw hoofdpersonen niet langer poppetjes van papier, maar springlevend.

Hieronder zie je mijn lijst met de antwoorden op de vragen over mijn verzonnen moeder en dochter.

Anna

Anna is dertien jaar. Ze heeft lang donker haar dat ze in een staart draagt. Ze is knap en lang en wil later model worden. Ze vindt uiterlijk belangrijk en verzorgt zichzelf heel goed.

Ze is meestal vrolijk en neemt het leven niet zo serieus. Ze is een vlotte meid, die veel vrienden heeft. Ze is ook trouw en eerlijk. Ze houdt niet van roddelen.

Ze houdt heel erg van plezier maken, jongens, uitgaan en niet van leren. Ze is populair.

Ze is absoluut niet verlegen en ook brutaal. Zowel op school tegen de leraren als thuis tegen haar moeder.

Ze is enig kind.

Haar ouders zijn gescheiden. Ze woont bij haar moeder.

Moeder

Moeder Sandra heeft net als Anna zwart lang haar, dat ze meestal in een knot draagt. Ze ziet er vlot en modieus uit en verlaat nooit het huis zonder dat ze zich heeft opgemaakt.